நமது தேவன் அன்புகூருகின்றவராய் இருக்கின்றார்

“நமது தேவன் ஒழுங்குணர்வு கொண்டவர்” என்ற பாடத்தில் நாம், தேவனுடைய மேன்மையான அல்லது அடிப்படையான பண்பாக இருப்பது பரிசுத்த தன்மையே, மற்றும் அவர் பரிசுத்தராய் இருப்பதால், நாமும் பரிசுத்தராய் இருப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று கற்றோம். தேவனுடைய மற்ற எல்லாப் பண்புகளைப் போலவே இந்தப் பண்பும் அவரது தெய்வீக இயல்பின் பாகமாய் உள்ளது. இதை தேவனிடத்திலிருந்து தனிமைப்படுத்தி இதன் பூரணத்துவத்தில் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாது. இதுவே நமக்கான அவரது வெளிப்படுத்துதல்கள் யாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக உள்ளது. அவர் பரிசுத்தராய் இருப்பதால் ஒழுக்க ரீதியாய்ச் செயல்படுவது அவரது இயல்பாக இருக்கின்றது.

அன்பு என்பது தேவனுடைய இன்னொரு அடிப்படைப் பண்பாக இருக்கின்றது. பரிசுத்தத்தைப் போலவே, அன்பும் கூட தேவனுக்குள் மட்டுமே பரிபூரணத்துவத்தில் காணப்பட முடியும். “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” (1 யோவா. 4:8) என்று நாம் வாசிக்கும் அளவு அன்புகூருதல் என்பது தேவனுடைய இயல்பின் ஒரு பாகமாய் உள்ளது.

அவரது அன்பு விவரிக்கப்படுகின்றது

தேவனுடைய பரிபூரணமான அன்பைப் பற்றிப் பேசுவதில் மனிதர்கள் இடர்ப்பாடு அடைந்துள்ளனர். பரிபூரணமான ஏதொன்றைப் பற்றியும் பேசுவதில் நமக்கு இடர்ப்பாடு உண்டாகின்றது. உண்மையில், பரிபூரணத்துவத்தினால் நாம் அடிக்கடி ஓரளவுக்கு வெட்கம் அடைகின்றோம். ஏனெனில் பரிபூரணத்துவத்தைப் பற்றி நாம் பேசும்பொழுதெல்லாம், நம்முடைய தனிப்பட்ட பூரணமற்ற தன்மைகளைப் பற்றி வேதனை நிறைந்த வகையில் அறிந்தவர்களாய் இருக்கின்றோம். இன்னொருவரின் வார்த்தைகள், செயல்கள் அல்லது நோக்கங்களை ஒருவர், ‘‘நான் பரிசுத்தவான் அல்ல, ஆனாலும், ...’’ என்ற தகுதிப்படுத்தும் விளக்கத்துடன் தாக்குவதை நாம் எவ்வளவாய் அடிக்கடி கேட்டிருக்கின்றோம்?

‘‘ஒழுக்கக் கூறுகள்’’ என்று வரும்பொழுது நாம் யாவரும் நமது

வரையறைகளை உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம். இது எப்பொழுதுமே உண்மையாய் இருந்துள்ளது. வரலாற்றின் ஓட்டம் முழுவதிலுமே ஒழுக்கங்கள் என்பது மிகவும் அக்கறைக்குரியதாக இருந்துள்ளது. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கிரேக்கர்கள், ஞானம், தைரியம், தன்னடக்கம் மற்றும் நீதியான நடக்கை ஆகியவை நல்லொழுக்கங்களின் நான்கு முக்கியப் பகுதிகள் என்று நம்பினார்கள்.[1] கிறிஸ்தவ யுகத்தின் மத்திய காலங்களில், மேலே கூறப்பட்ட நான்கு ஒழுக்கங்களும் "இயற்கையான வைகளே" என்று கற்றறிந்தவர்கள் கண்டனர்; விசுவாசம், நம்பிக்கை மற்றும் அன்பு ஆகியவை "இறையியல்" ஒழுக்கங்கள் என்று கருதப்பட்டன.

ஒழுக்கக் கூறு பற்றிய மேல் கண்ணோட்டத்தை வேதாகமம் அதிகம் உள்ளடக்கியதாக இருக்கின்றது. தாவீதின் ஏக்கம் நிறைந்த கதறுதலை நாம் எடுத்துரைக்க முடியும்: "தேவனே, சுத்த இருதயத்தை எனக்குள்ளே சிருஷ்டியும்." பேதுரு, "இயேசுவின் பாதத்தில் விழுந்து, 'ஆண்டவரே, நான் பாவியான மனுஷன், நீர் என்னை விட்டுப் போக வேண்டும்' " (லூக். 5:8) என்று கூறியதை நாம் எதிரொலிக்கலாம். கிறிஸ்தவப் பண்புகளை வலியுறுத்தும் புதிய ஏற்பாட்டின் இருபெரும் அட்டவணைகளில் நல்லொழுக்கக் கூறும் அன்பும் எவ்வளவு நெருக்கமாய் உறவு படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதைக் கவனியுங்கள்:

> கடைசியாக, சகோதரரே, உண்மையுள்ளவைகளெவைகளோ, ஒழுக்கமுள்ளவைகளெவைகளோ, நீதியுள்ளவைகளெவைகளோ, கற்புள்ளவைகளெவைகளோ, அன்புள்ளவைகளெவைகளோ [prosphiles], நற்கீர்த்தியுள்வைகளெவைகளோ, புண்ணியம் எதுவோ [arete = நல்லொழுக்கம், ஒழுக்க மேன்மை], புகழ் எதுவோ அவைகளையே சிந்தித்துக் கொண்டிருங்கள் (பிலி. 4:8).

> ... நீங்கள் அதிக ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய், உங்கள் விசுவாசத்தோடே தைரியத்தையும், [arete = நல்லொழுக்கம், ஒழுக்க மேன்மை], தைரியத்தோடே [arete = நல்லொழுக்கம், ஒழுக்க மேன்மை] ஞானத்தையும், ஞானத்தோடே இச்சையடக்கத்தையும், இச்சைடக்கத்தோடே பொறுமையையும், பொறுமையோடே தேவபக்தியையும், தேவபக்தியோடே சகோதர சிநேகத்தையும் [philadelphia], சகோதர சிநேகத்தோடே [philadelphia] அன்பையும் (agape) கூட்டி வழங்குங்கள் (2 பேது. 1:5-7).

ஒழுக்கமும் அன்பும் இணைந்து இருக்க வேண்டும், நாம் அந்த மாபெரும் மாண்புமிக்க இணைவுடன் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். இதுவே கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நமக்கு அறைகூவலாய் உள்ளது.

போதுமானதாயில்லை என்ற பொதுவான நமது உணர்வானது இரு திசைகளில் இருந்து வருகின்றது: முதலாவது, "அன்பு" என்பது அர்த்தப் படுத்துவது என்ன என்பதுபற்றிய அறிவைப் பெரும்பாலும் இழந்து நிற்கின்ற உலகத்தில் நாம் வாழ்கின்றோம். நமது மொழியே நம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கின்றது: "நான் ஐஸ்கிரீமை விரும்புகின்றேன்"; "நான் தேவனை நேசிக்கின்றேன்"; "நான் உன்னை அடைய வேண்டிய அளவுக்கு

உன்னை நேசிக்கின்றேன்"; "மேலே உள்ள காணப்படாதவைகள் பற்றிய வரலாற்றைக் கூற நான் விரும்புகின்றேன்"; "நான் எனது மோட்டார் வாகனத்தை மிகவும் விரும்புகின்றேன்." இரண்டாவது, பொருட்கள் மற்றும் மக்களைப் பற்றிய நமது உறவு முறைமைகளில் "அன்பு" பற்றிய புரிந்து கொள்ளுதலில் நமக்குள்ள குறைபாட்டினால், தேவனுடைய அன்பின் மூலம் நாம் திகைப்படைகின்றோம். இந்த இரகசியமானது மாபெரும் சிறப்புக்குரியதாய் உள்ளது; ஆனால் மனிதத்துவ அளவில் நாம் அன்பின் அர்த்தத்தை இழந்திருக்கின்ற பொழுது, தேவனுடைய "அளவில்" அன்பினை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று எண்ணுவது எப்படி?

ஏங்க வைக்கும் இந்தக் கேள்வியைப் புரிந்து கொள்ள வழியொன்று உள்ளது, ஏனெனில் பவுல் பின்வருமாறு ஜெபித்தார்:

> *... நீங்கள் அன்பிலே வேரூன்றி, நிலைபெற்றவர்களாகி, சகல பரிசுத்தவான்களோடுங்கூடக் கிறிஸ்துவினுடைய அன்பின் அகலமும், நீளமும், ஆழமும், உயரமும் இன்னதென்று உணர்ந்து, அறிவுக் கெட்டாத அந்த அன்பை அறிந்துகொள்ள வல்லவர்களாகவும் தேவனுடைய சகல பரிபூரணத்தாலும் நிறையப்படவும், அவர் தமது மகிமையினுடைய ஐசுவரியத்தின்படியே, உங்களுக்கு அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் (எபே. 3:17-19).*

இது நமது பக்கத்தில் மூன்று செயல்பாடுகளின் ஈடுபாட்டைக் கொண்டுள்ளது: ஜெபம், படிப்பு மற்றும் செயல்முறைப் படுத்துதல். ஜெபத்தில் நம்மை முழந்தாளிட அனுப்பாத தேவ அன்பைப் பற்றிய எந்த ஆராய்ச்சியும் தோல்வியில்தான் முடியும். வெற்றிகரமான நாடுதலுக்கு தாழ்மையான மற்றும் ஊக்கமான ஜெபம் அவசியமாய் உள்ளது. இருப்பினும் ஜெபம் மட்டுமே போதுமானதாய் இருப்பதில்லை.

தேவனுடைய அன்பைப் பற்றி நாம் நல்ல முறையில் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு தேவனுடைய வசனத்தைப் படிப்பது அவசியமானதாக உள்ளது. நமக்குப் போதனையாக அவரது வசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது (ரோமர் 15:4), மற்றும் நாம் தேவனுடைய வழியில் ஒளியூட்டப்படுவதற்கு அதைப் படிக்க வேண்டும் (2 தீமோ. 3:15). தேவனுடைய ஒழுக்க மேன்மை, சர்வ வல்லமை, எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தன்மை, மற்றும் எல்லையற்ற அறிவு ஆகியவற்றை நாம் ஏற்கனவே வலியுறுத்தியுள்ளோம். இந்த எல்லாப் பண்புகளின் எல்லையற்ற இயல்பானது தேவனுக்குள் இருப்பதை நாம் கவனித்திருக்கின்றோம். அன்பும் தேவனுக்குள் முடிவற்றதாக உள்ளது. அவரது அன்பு நித்தியமானது, என்றென்றும் உள்ளது என்று தேவனுடைய மக்கள் கூறியுள்ளனர் (1 இரா. 10:9; எரே. 31:3; ரோமர் 8:35-39).

தேவனுடைய அன்பின் நித்திய இயல்பானது ஒரு கேள்வியை எழுப்புகின்றது. மனிதர்களைப் படைப்பதற்கு முன் தேவன் யாரிடத்தில் அன்புகூர்ந்தார்? நம்மை நாம் காண்கின்ற இந்தச் சிறு உறையான காலத்திற்கு முன், நித்தியத்துவம் இருந்தது - அங்கு தேவன் இருந்தார் (ஏசா. 57:15). நமக்கு முன்பாக உள்ள இந்தக் கேள்வியானது பொருத்தமுடையது, இதற்கான பதில் தீர்வுக்குரியது. அன்பின் குறிக்கோள்

ஒன்றை மறைமுகமாய் உணர்த்துவதால் அவசியமாகவே இந்தக் கேள்வி பொருத்தமுடையதாக உள்ளது. தேவத்துவத்தின் நபர்களை உட்படுத்து வதால் இதற்கான பதில் மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது. சிருஷ்டிப்புக்கு முன்பே தேவனுடைய முழுமையான/பரிபூரணமான அன்பு இருந்ததால், இந்த அன்பானது பிதா, குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆகியோரிடையில் தாராளமாய்ப் பெருக்கெடுத்த சுய செய்தித் தொடர்பாகும் என்று நாம் முடிவு செய்கின்றோம். இயேசு பிதாவினிடத் தில் ஜெபிக்கையில் "பிதாவே, உலகத்தோற்றத்துக்கு முன் நீர் என்னில் அன்பாயிருந்தபடி" (யோவா. 17:24அ) என்று கூறி, இதை விளக்கப் படுத்தினார். பிறகு இந்த அண்டத்தைச் சார்ந்திராத வகையில் தேவன் தம்முடனேயே முழுமையான செய்தித் தொடர்பு கொண்டார், முழுமை யாகத் தமக்கு பக்தி செலுத்தினர், முழுமையாகத் தம்மைக் கொடுத்தார்.

இந்த முழுமையான கருத்தறிவில் இது தேவனுடைய அச்ச மூட்டும் அன்பாக உள்ளது. முழு நிறைவான ஒத்திசைவு, முடிவில்லாத சமாதானம், உயர் புனிதமான சுயசித்தம், கலக்கமற்ற மாறாத் தன்மை,[2] மற்றும் பரிசுத்தமான ஆசீர்வாதத் தன்மை ஆகியவை பரிசுத்த திரித்துவத்தினுள் சந்தர்ப்பப் பொருளாக நிலவுகின்றன. இது தேவனுடைய முழுமையான அன்பாக இருக்கின்றது; அவருடைய அன்பின் இலக்கானது அவருக்குள்ளேயே இருக்கின்றது.

அவரது அன்பு வழங்கப்பட்டது

தேவன் தமது மாபெரும் அன்பைத் தமக்குள்ளாகவே காத்துக் கொண்டிருப்பது இல்லை; அது செல்லத் தக்கதாகவும் இருக்கின்றது. அதாவது அவரது அன்பின் குறிக்கோளானது அவருக்குப் புறம்பே அமைந்திருக்க முடியும். ஜீவனுள்ள தேவன் நமக்கு ஜீவனை அருளிச் செய்தது போலவே, முழு நிறைவான தேவன் நமக்கு சத்தியத்தை அருளிச் செய்தது போலவே, அன்புகூரும் தேவன் தம்மையே நமக்கு அருளிச் செய்தார்! நமக்காக தேவனிடமிருந்து வெளிப் பொங்கும் அன்பை நாம் அறிந்துணரும் பொழுது, அது நாம் நமது மனிதர்களிடம் பெற்றுப் பழக்கப்பட்டுள்ள அன்பின் வகையைச் சேர்ந்ததல்ல என்று உணருகின் றோம். தேவனுடைய பயங்கர வல்லமை, ஊடுருவிப்பாயும் அறிவு, மற்றும் நெருங்கிய பிரசன்னம் ஆகியவற்றை எண்ணுகையில் நாம் தொல்லை நீங்கியவர்களாய் இருக்கலாம் - ஏனென்றால் இந்தப் பண்புகள் யாவும் அவரது பரிசுத்தம், தூய்மை, ஒழுக்கப் பண்பு, மற்றும் "ஒழுக்க நெறி" ஆகியவற்றின் குடையின் கீழ் செயல்படுவதாய் உள்ளதென்ற நிச்சயம் நமக்கு உண்டு. தேவன் நம் மீது அன்புகூருகின்றார் என்பதை உணருத லானது நம்மை இளைப்பாறச் செய்ய முடியும் ஏனென்றால் தேவனுடைய அன்புகூருதலில் அவரது பரிசுத்த தன்மையின் விளக்கம்/வெளிப்பாடு உள்ளதென்று நாம் கூறுவோம்.

இப்படிப்பட்ட அன்புகூரும் ஒரு தேவனை நாம் பெற்றுள்ளோம் என்பதை அறிவதில் நாம் ஆழமாய் அசைக்கப்படுகின்றோம் மற்றும்

உண்மையாகவே நன்றி நிறைந்தவர்களாய் இருக்கின்றோம். இருப்பினும், அவர் நம் மீது கொண்டுள்ள அன்பிற்கும், நாம் அவர் மீது கொண்டுள்ள அன்பிற்கும் இடையே உள்ள மாபெரும் இடைவெளியினால் நாம் இன்னமும் குழப்பம் அடையலாம். ஜெபத்தைப் பற்றி இயேசுவின் சீஷர்கள் உணர்ந்தது போல நாம் அவரது அன்பைப் பற்றி உணரலாம். ஒரு வேளையில், இயேசு ஜெபம் செய்து முடித்திருந்த பின், அவரது சீஷர்களில் ஒருவர், "ஆண்டவரே, எங்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுத் தாரும்" (லூக். 11:1ஆ) என்று கேட்டுக் கொண்டார். நாம் தேவனுடைய அன்பை அரவணைத்துக் கொள்வதற்கு, உலக சிந்தை அமைவினை உடைத்தெறிய வேண்டும். அன்பிற்கான அவரது உடன்படிக்கைத் தொடக்கத்திற்கு நாம் பதில்செயல் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினால் தேவனுடன் சிந்தைகளில் நாம் கூட வேண்டும்.

முதலாவது நாம், "கிறிஸ்தவக் கருத்துணர்வில் அன்பு என்பது உணர்வு என்று அர்த்தப்படுவதில்லை. இது உணர்வுகளின் நிலைப்பாடு அல்ல ஆனால் சித்தத்தின் நிலைப்பாடாக உள்ளது: ..."[3] என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அன்பு என்பதை உணர்வுத் தன்மைகளுடன் சமானப்படுத்தும் ஒரு சமூகத்தினால் வளமூட்டப்பட்ட பிறகு நாம் மேற்சொன்ன கருத்தை அதிர்ச்சிக்குரியதாகக் காணலாம். அன்பு என்றால் ஒருவேளை 90 சதவிகிதம் பாலியல் உறவுரீதியானதுதான் என்று நம்புகின்ற சமூகமானது தேவனு டைய அன்பைப் புரிந்து கொள்ளுதல் அல்லது மதித்தல் ஆகியவற்றில் இருந்து வெகுதூரத்தில் உள்ளதாகும். Eros என்ற வார்த்தை புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படவில்லையென்றாலும், eroticism என்ற காம விகாரத்தின் அபாயங்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன (மத். 5:27-29; 1 கொரி. 6:18-20).

தேவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அன்பானது மேற் கூறியதைக் காட்டிலும் உயர்வான தரத்தில் விளக்கப்பட/வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது நிச்சயமாகும். திருமணத்தின் நிறுவுதல் என்பது மனித இனத்தைப் பலுகிப் பெருகச் செய்யவும், பகிர்ந்துகொள்ளும் பாலுறவு அன்பின் நெருங்கிய தன்மைக்காகவும் தேவன் பரிந்துரைக்கும் வழி முறையாக உள்ளது. தேவன் திட்டமிட்டபடியாக ஒரு திருமணம் செயல்படும்பொழுது, அது அவரால் உயர்வாக மதிக்கப்படுகின்றது, அது கிறிஸ்துவுக்கும் அவரது சபைக்கும் உள்ள உறவுக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றது (எபே. 5:22-33).

நட்புறவு என்பது அன்பின் இன்னொரு அழகிய விளக்கமாக உள்ளது. உண்மையில், இயேசு "ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலுமில்லை" (யோவா. 15:13) என்று கூறினார். Philos என்ற பெயர்ச் சொல்லானது புதிய ஏற்பாட்டில் வழக்கமாக நட்புறவைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்குப் பன்னி ரெண்டு முறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (யோவா. 11:11; லூக். 12:4). Phileo என்ற வினைச் சொல்லும் கூட வேத வசனங்களில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகின்றது, இது நண்பர்களுக்கு அன்பு (யோவா. 11:3), இயேசுவுக்கு அன்பு (யோவா. 11:15ஆ) மற்றும் பெற்றோர் மீது அன்பு (மத்.

10:37) ஆகியவற்றைக் காண்பிக்கின்றது.

அவரது அன்பு செயல்விளக்கப்பட்டது

அன்பாகவே இருக்கின்ற (1 யோவா. 4:8) நமது தேவனால் அன்பின் உயர்ந்த அளவு காண்பிக்கப்படுகிறது. Agapao என்ற வார்த்தை புதிய ஏற்பாட்டில் நூற்றுக்கணக்கான முறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த அன்பானது வாழ்வின் உயர்ந்த தளத்திற்கு நம்மை அழைக்கின்றது. இது பரலோகத்தைத் தனது ஆதார மூலமாகக் கொண்டுள்ளது மற்றும் அங்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லும்படி இது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு மனத் தோற்றம் அல்ல. இது ஒரு வெறும் செல்வாக்கல்ல. நமக்கான தேவனுடைய அன்பானது இன்றியமையாததாக, ஜீவனுள்ளதாக தரமானதாக உள்ளது.

வரலாற்றில் அந்த அன்பின் மாபெரும் செயல் விளக்கமாக உள்ளது தேவனுடைய மாபெரும் அளித்தல் - அவரது குமாரன் இயேசு கிறிஸ்துவே, இது agape, *எல்லாம் தரும் அன்பு ஆக இருந்தது. "தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ, அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்" (யோவா. 3:16). இயேசுவை கொடுத்த இந்த அளிப்பானது பிதாவானவர் நம்மீது கொண்டுள்ள அன்பை மட்டுமின்றி, குமாரனானவர் பிதாவினிடத்தில் கொண்டிருந்த அன்பையும் நமக்குக் காண்பிக்கின்றது. கெத்செமெனேயில் இயேசு, தமது பிதாவின் சித்தம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று மாபெரும் மனத் துயருடன் ஜெபித்தார்; அவர் விருப்பத்துடனே தம்மையே கொடுத்தார். நமது ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாகப் பிதாவின் சித்தம் நிறைவேறுவதற்கு நம்மையே தாராளமாய்க் கொடுத்தலானது, பூமியில் அன்பின் மாபெரும் அளவாய் உள்ளது.*

> *நாம் தேவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும்போது, தேவனுடைய பிள்ளைகளிடத்தில் அன்புகூருகிறோமென்று அறிந்து கொள்ளுகிறோம். நாம் தேவனுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்வதே அவரிடத்தில் அன்பு கூருவதாம்; அவருடைய கற்பனைகள் பாரமானவைகளுமல்ல (1 யோவா. 5:2, 3).*

குறிப்புகள்

[1]Plato *The Republic* 427E-29B. [2]"Immutability" *என்பது தேவனுடைய மாறாத இயல்பைக் குறிக்கின்றது.* [3]C. S. Lewis, *M*ere *Christianity* (New York: Macmillan Co., 1960), 115.